

Cicle de seminaris tècnics sobre infraestructura verda urbana

Gestió i
planificació
de la
infraestructura
verda. Part I

Diputació
Barcelona

Xarxa
de Ciutats i Pobles
cap a la Sostenibilitat

Síntesi de la Sessió 1: la mirada tècnica

Aquesta sessió del seminari va aprofundir en la infraestructura verda com un eix estructurant dels nous models urbans, orientats a la sostenibilitat, la salut i l'adaptació al canvi climàtic davant reptes com la pèrdua de biodiversitat i les onades de calor.

En **Carles Castell (Diputació de Barcelona)**, va obrir les ponències contextualitzant la infraestructura verda com una resposta estratègica al **canvi global** i a la pèrdua dràstica de biodiversitat, exemplificada pel descens del 28% en l'abundància d'espècies a Catalunya. Castell va definir la infraestructura verda com una xarxa interconnectada d'espais naturals i seminaturals planificada per proveir **serveis ecosistèmics** (regulació climàtica, purificació de l'aigua, benestar) a patir de la naturalitat, la multifuncionalitat, la connectivitat i la sostenibilitat a llarg termini. També va presentar les **eines de suport** que la Diputació ofereix als municipis.

L'Anna Garcia (Diputació de Barcelona), va explicar el paper clau de la infraestructura verda en el marc de la **Llei de barris 11/2022**. Va exposar com la regeneració urbana integral permet combatre la **segregació ambiental** en barris vulnerables, que sovint pateixen més les onades de calor per la manca de verd i l'alta impermeabilització del sòl. Dins dels **Programes Memòria d'Intervenció Integral (PMII)**, la infraestructura verda és un àmbit subvencionable que busca ampliar i millorar els espais verds per generar impactes positius en la salut i la biodiversitat urbana. Per finalitzar, va presentar **recursos** a l'abast dels ajuntaments perquè la redacció de projectes integrin una mirada física, social i ambiental.

La **Teresa Mira (Ajuntament de Santa Perpètua de Moguda)**, va presentar el projecte de regeneració del barri de **Can Folguera**, un cas pràctic d'aplicació de la Llei de Barris. L'objectiu de la infraestructura verda és crear **refugis climàtics i cohesió social**, on la **gent del barri participa de manera activa** en la creació i manteniment dels espais per canviar la seva percepció i cura del verd. Explica que la implicació ciutadana és clau per garantir la sostenibilitat de la infraestructura verda a llarg termini.

En definitiva, la sessió va posar de manifest que la planificació de la infraestructura verda requereix una mirada **multiescalar**, que connecti des dels grans connectors territorials fins als petits espais verds de barri, amb una mirada transversal.

Els Plans d'Infraestructura Verda Urbana impulsats des de la Diputació de Barcelona

La ponència del **Carles Castell Puig**, responsable de seguiment de programes i accions ambientals de la Diputació de Barcelona, se centra en la planificació estratègica de la **infraestructura verda urbana** com a eina clau per fer front als reptes del canvi global. Inicia la seva intervenció contextualitzant l'actual canvi global, fruit de **l'increment demogràfic i el consum excessiu de recursos**. Aquest fenomen actua a través de vectors directes com el canvi climàtic, els canvis en els usos del sòl i l'expansió d'espècies invasores, provocant una degradació dels ecosistemes (a escala mundial s'ha perdut el **73% de les poblacions de vertebrats** des de 1970 i a **Catalunya el descens és del 28%** en els darrers 20 anys).

La conservació no s'ha d'entendre només pel valor intrínsec de les espècies, sinó pels **serveis ecosistèmics** que aporten al benestar humà, com són l'**aprovisionament** (aliments, aigua i matèries primeres), la **regulació** (control del clima, purificació de l'aigua i pol·linització) i els **culturals** (lleure, espiritualitat i valors estètics). Per això, cal un canvi en les polítiques, que actualment es basa a treure els serveis d'extracció i no consideren la resta de serveis.

La infraestructura verda es defineix com una **xarxa interconnectada** d'espais naturals i seminaturals planificada de forma estratègica, dissenyada i gestionada per prestar serveis ecosistèmics. Incorpora espais verds (o blaus en el cas dels ecosistemes aquàtics) i altres elements físics d'espais terrestres (incloses les zones costaneres, entorn rurals i urbans) i marines.

L'**Estratègia espanyola d'infraestructura verda**, té com a objectiu principal connectar els **espais protegits** (que representen el 30% del territori) per evitar que funcionin com a illes aïllades, utilitzant **connectors ecològics** i reforçant la matriu territorial. L'estratègia posa un èmfasi especial en les **àrees de provisió de serveis ecosistèmics** per a la salut humana i en els **elements verds urbans i periurbans**, donada la seva rellevància estratègica per la proximitat a les persones, i estableix que les comunitats autònomes disposen d'un termini de **tres anys** per integrar aquestes directrius en la seva pròpia legislació autonòmica.

La Diputació de Barcelona ofereix un conjunt integral de **recursos de suport als ens locals** per impulsar la infraestructura verda i l'adaptació al canvi climàtic, articulats principalment a través del seu catàleg de serveis. Aquest acompanyament inclou **suport tècnic** per a la diagnosi i la redacció de **Plans d'Infraestructura Verda Urbana (PIVU)**, així com estudis de detall per a la naturalització de ciutats i la millora del confort bioclimàtic. Els municipis disposen d'eines d'anàlisi avançades, com l'aplicació de la **regla 3-30-300** adaptada a l'entorn mediterrani o **guies específiques** per al disseny de sistemes d'ombratge i la creació de refugis climàtics. En l'àmbit econòmic, destaquen iniciatives com el programa **Adaptaclima 2030**, que preveu una inversió de 16 milions d'euros per a la inversió local en adaptació, facilitant que les propostes estratègiques es materialitzin en projectes executius i obres concretes. Finalment, aquest ecosistema de suport es completa amb recursos de formació, educació ambiental i espais de governança, assegurant que els ajuntaments puguin cobrir tot el cicle des de la diagnosi inicial fins al seguiment i l'avaluació dels impactes en la salut i el benestar de la ciutadania.

Els PIVU es defineixen per un conjunt d'atributs i característiques estratègiques que assegurin la seva funcionalitat i impacte a llarg termini en el benestar humà i la salut. Segons el model impulsat per la Diputació de Barcelona, aquests projectes han de fonamentar-se en la **naturalitat**, prioritzant la presència d'elements autòctons, i en la **multifuncionalitat**, garantint que cada espai proveeixi diversos serveis ecosistèmics i no s'especialitzi en un de sol. Un eix fonamental és la **connectivitat**, evitant que els elements de la infraestructura verda funcionin com a illes aïllades i fomentant una xarxa interconnectada tant en l'àmbit urbà com periurbà. Així mateix, els plans cerquen la **sostenibilitat** ecològica, econòmica i social, promovent espais que requereixin un manteniment mínim, i la **implicació ciutadana**, considerada un factor indispensable perquè la societat es faci seus els espais i se'n garanteixi la permanència.

Finalment, destaca les solucions basades en la natura com una alternativa eficaç a les solucions d'enginyeria tradicional ("grises") per combatre onades de calor o gestionar l'aigua, i que cal considerar el nou **Reglament Europeu de Restauració de la Natura**, que obligarà els municipis a no perdre superfície verda de cara al 2030 i a restaurar ecosistemes pel 2050, com una oportunitat per planificar en el marc de la infraestructura verda, millorar els servicis dels ecosistemes i mantenir la funcionalitat ecològica i, per tant, gaudir d'una natura ben conservada. En definitiva, tot això es tradueix en millorar la salut i el benestar de les persones.

El paper de la infraestructura verda a la llei de barris i viles

La ponència d'**Anna Garcia Masiá**, responsable de regeneració urbana de la Diputació de Barcelona, es va centrar en la integració de la infraestructura verda dins de la **Llei 11/2022 de millorament urbà, ambiental i social dels barris i les viles**. La llei estableix un marc de **regeneració integral** per a àrees vulnerables, amb un fons de **1.000 milions d'euros** destinat a finançar fins a **120 Programes Memòria d'Intervenció Integral (PMII)** entre el 2025 i el 2029. Aquests projectes, que compten amb un cofinançament d'entre el **50% i el 75%** (podent arribar al 90%), s'articulen a través de tres eixos transversals, físic, social i ambiental, on la **infraestructura verda** juga un paper clau per a la renaturalització, la salut i la resiliència urbana davant el canvi climàtic.

La ponent va destacar que la infraestructura verda és una eina per combatre la **segregació urbana i ambiental**. Els barris vulnerables solen patir més la manca de verd, una major impermeabilització del sòl i un impacte més fort de les onades de calor (morts prematures i patologies). És per això que la regeneració integral busca transferir recursos públics per revertir aquestes desigualtats. La **determinació de les àrees d'atenció especial** es basa en indicadors ambientals rigorosos, com el percentatge de superfície verda, el risc d'inundació, la qualitat de l'aire i el llindar de calor intensa.

Per garantir l'èxit d'aquests plans, que tenen un calendari d'execució de 5 anys més 3 de pròrroga, la Diputació de Barcelona ofereix un acompanyament integral als municipis estructurat en dues etapes clau: la redacció i la implementació dels projectes. Durant la **fase de redacció** dels PMII, la corporació aporta **recursos econòmics** a través del seu catàleg de serveis, així com **suport tècnic** per garantir que els projectes tinguin una mirada transversal i multisectorial. Els ajuntaments poden consultar un **manual metodològic** específic i un **banc de bones pràctiques** de regeneració urbana, un cercador en línia amb més de 100 actuacions documentades. Pel que fa a la **fase d'implementació**, s'ha posat en marxa un programa específic de suport (és una prova pilot) que inclou assessorament tècnic continuat, finançament per al manteniment de les oficines locals i el seu personal, i un recurs específic per aportar ajuda tècnica, econòmica o material ajustada a les necessitats de cada localitat. Tot aquest sistema de suports es vertebrava mitjançant un espai de treball transversal que implica diverses àrees de la Diputació (com urbanisme, acció climàtica i sostenibilitat social) que neix amb la voluntat d'aconseguir una regeneració urbana que posi les persones al centre.

Aplicació dels criteris d'infraestructura verda de la llei de barris i viles: Can Folguera

La ponència de **Teresa Mira**, directora de Planificació Urbanística de l'Ajuntament de Santa Perpètua de Mogoda, es va centrar en el projecte “**Can Folguera: La Lògica dels Oasis Urbans**”, una intervenció integral de regeneració urbana realitzada sota el marc de la Llei de Barris 11/2022.

El projecte s'ubica al barri de Can Folguera, una zona construïda als anys 70 que presenta una **obsolescència sistèmica** dels espais lliures. Té una ràtio de verd de només **5,92 m²/habitant** (molt per sota del recomanat per l'OMS) i pateix un fort **efecte d'illa de calor** a causa de l'excés de paviments durs i impermeables. A més, la tipologia edificatòria i l'envelliment de la població (3.000 persones en blocs sovint sense ascensor) agreugen els riscos per a la salut durant les onades de calor.

L'objectiu principal és transformar l'ecosistema urbà mitjançant una xarxa de **12 oasis urbans** i refugis climàtics disseminats pel barri, amb una reducció estimada de la temperatura d'1,5°C a les zones intervingudes. L'actuació busca un equilibri entre tres **eixos transformadors**: el **físic** (millora de l'accessibilitat i rehabilitació d'equipaments), l'**ecològic** (ús de la infraestructura verda com a instrument clau d'adaptació climàtica) i el **sòcio-comunitari** (foment del benestar emocional i la convivència). Entre les seves accions principals destaquen la **transformació dels patis** de l'Escola Bernat de Mogoda i l'escola bressol en espais verds i respirables, la instal·lació de pèrgoles amb vegetació i punts d'aigua, i la implementació de **Sistemes de Drenatge Sostenible** a l'aparcament de Pablo Picasso per millorar la permeabilitat del sòl. També es renaturalitzaran els **espais entre blocs**, es faran horts urbans comunitaris i es posarà en marxa l'**Aula Verda**, un centre destinat a la formació i sensibilització sobre la biodiversitat. Defensa que la percepció de la ciutadania cap al verd canvia radicalment quan **el veïnat participa en la seva creació i manteniment**, passant de veure la natura com una font de molèsties o plagues a valorar-la com un recurs per a la convivència.

Finalment, subratlla la importància de treballar l'**escala micro** per connectar aquests espais verds interiors amb la xarxa municipal, garantint que la infraestructura verda sigui funcional i realment viscuda per les persones.

Torn de preguntes

Es planteja la preocupació per les **obligacions del MITECO**, que exigeix als municipis delimitar zones urbanes i presentar propostes de restauració en terminis que es consideren impossibles de complir. Es demana si la Diputació podria realitzar una sessió específica per tractar aquest tema. El Carles Castell va reconèixer que el calendari marcat pel ministeri és **impossible de complir**, ja que molts municipis haurien de lliurar formularis i dades en pocs dies, però de moment és difícil oferir un suport directe degut a la seva urgència. Explica que la Diputació està al cas de la situació i es planteja organitzar una **sessió específica al setembre** per avaluar com ha anat aquest primer termini i quines línies de treball cal seguir en un futur.

Es pregunta sobre les accions concretes per potenciar la **connectivitat** entre la Riera de Caldes i altres espais verds com el corredor verd urbà de Can Folguera. La Teresa Mira Mira respon que el sistema ja està planificat des del **Pla General Municipal** d'ordenació, que preveu les vies verdes i l'estructuració territorial des de fa 30 anys. No obstant això, tot i que l'esquema general està ben definit, el problema resideix en les **discontinuitats micro** i la dificultat d'interconnectar correctament els espais dins del barri. Un altre aspecte que requereix una atenció especial és la gestió de la vegetació, que sovint genera conflictes amb la ciutadania, que considera molest fins i tot que caiguin les fulles, i subratlla que les experiències de compartir horts o jardineres funcionen millor en entorns controlats com les escoles, però que en l'espai públic cal un lideratge i una implicació veïnal constant, ja que la jardineria és molt exigent.

En Carles Castell va afegir que tot i que la Riera de Caldes està identificada com un dels set grans connectors del Vallès en el pla territorial de 2008, encara manca un pla director que coordini com aquesta peça ha d'aterrar en els planejaments urbanístics locals. Va lamentar que encara no s'hagi aprovat l'**Estratègia Catalana d'Infraestructura Verda**, la qual cosa obliga els municipis a planificar les seves peces locals sense un context regional consolidat i defensar que només una visió global permet decidir correctament si un espai concret ha de ser un parc, una zona de socialització o un punt de conservació de biodiversitat, evitant decisions aïllades. També subratlla que el verd que els ciutadans tenen més a prop és l'eina més potent per tancar el cercle de la conservació; si la gent percep un benefici directe en la seva salut i benestar, s'implicarà més en el canvi de model ambiental i en el voluntariat.

Síntesi de la Sessió 2: la mirada pràctica

Aquesta sessió va mostrar com la teoria i la planificació estratègica aterren en la realitat dels municipis, integrant la salut, la connectivitat metropolitana i l'execució de projectes concrets de renaturalització. Mitjançant tres ponències complementàries, es va evidenciar que la infraestructura verda no és només una qüestió ambiental, sinó un eix estructurant de la **salut pública** i la **resiliència urbana**.

La primera intervenció, **Elisa Pozo (Mita atelier)**, es va centrar en la planificació de **ciutats saludables** mitjançant la introducció de la natura en l'entorn construït. Va defensar que el contacte directe amb la natura és una **necessitat fisiològica** humana i que les zones verdes són clau per mitigar el canvi climàtic i augmentar la biodiversitat. La seva proposta s'articula en tres eixos estratègics transversals: la **renaturalització**, fomentar **caminar** i la creació d'espais de **convivència** i participació ciutadana. A través de diversos exemples, va destacar la importància de tenir una **visió multidisciplinar** i de veure cada projecte urbà com una oportunitat per innovar en salut territorial.

La **Laura Cid (AMB)**, va presentar l'**Estratègia Metropolitana d'Infraestructura Verda (EMIV)**, un document en procés de redacció que busca aterrar les directrius del Pla Director Urbanístic Metropolità (PDUM) a una escala local. Va contextualitzar el territori metropolità com una zona altament fragmentada on, tot i això, el 52% del sòl encara és ocupat per espais oberts. L'estratègia posa en valor els **serveis ecosistèmics** i planteja objectius clars com la millora de la connectivitat ecològica, la resiliència davant la sequera i la justícia social en l'accés al verd. A més, va aportar una visió econòmica rellevant: **el cost de no actuar és molt superior al d'invertir en polítiques ambientals**.

L'**Anna Guitart (Ajuntament de Mataró)** va presentar el projecte **Re-Natura**, un cas d'èxit de materialització de la infraestructura verda que actua com una palanca de transformació per mitigar l'illa de calor i millorar la qualitat ambiental. Va subratllar que l'èxit de la implantació depèn d'una musculatura tècnica transversal i que el projecte no només inclou obres físiques, sinó també un pla de seguiment amb indicadors i accions de comunicació per garantir la **sostenibilitat social** de les intervencions.

En conclusió, la sessió va permetre constatar que la gestió de la infraestructura verda requereix coordinació a múltiples escales i un compromís ferm amb la participació ciutadana.

Introducció de la natura a la ciutat. Planificar ciutats saludables

L'**Elisa Pozo** (arquitecta i fundadora de Mita atelier), va situar la salut com l'eix vertebrador de l'urbanisme sostenible, defensant que el disseny de les ciutats ha de respondre tant a les necessitats fisiològiques humanes com a la resiliència del planeta.

A través de la presentació de la “[*Guía para planificar ciudades saludables*](#),” va estructurar la seva proposta en tres línies d'acció transversals: el foment de la **mobilitat activa** mitjançant ciutats caminables, la **renaturalització urbana** i la creació d'**espais de convivència** inclusius que promoguin la cohesió social i la participació ciutadana.

L'estratègia per introduir la natura a la ciutat i planificar entorns saludables s'articula al voltant de quatre elements determinants. En primer lloc, les **zones verdes de proximitat** es consideren una necessitat fisiològica humana, establint que la ciutadania ha de disposar d'un espai verd a menys de **10 minuts a peu** per fomentar estils de vida actius i garantir l'accessibilitat de col·lectius vulnerables com la infància i la gent gran. Va subratllar la importància de disposar de zones verdes de **proximitat i d'accessibilitat universal**. Respecte als **paviments i àrees sense ús**, es proposa la innovació mitjançant la transformació de solars buits en boscos urbans temporals i la despavimentació d'almenys un 10% amb materials permeables i de colors clars per millorar el cicle de l'aigua i l'albedo. En tercer lloc, la **infraestructura verda i blava** se centra en la recuperació de lleres d'aigua i tàlvegs per convertir-les en "carrers-verds", buscant reaprofitar el 50% de l'aigua d'escolament i connectar els barris amb l'entorn natural periurbà. Finalment, es destaca el potencial dels **terrats i terrasses** com a superfícies infrautilitzades on cal promoure cobertes vegetals en edificis públics i industrials que captin aigua de pluja, generin energia renovable i serveixin com a espais de trobada comunitària.

Metodològicament, va apostar per un enfocament **multidisciplinari** que prioritzi els determinants de la salut en cada diagnòstic, utilitzant solucions basades en la natura com la recuperació de cursos hídrics urbans o la transformació d'edificis en **refugis climàtics** per combatre l'efecte d'illa de calor. En definitiva, va defensar l'urbanisme i el disseny territorial com a eines essencials per reduir les **desigualtats ambientals i socials**, transformant cada projecte urbà en una oportunitat per promoure estils de vida actius i saludables al llarg de tot el cicle vital.

Estratègia metropolitana d'infraestructura verda

La ponència de **Laura Cid** (Cap de l'Oficina de Gestió Ambiental del Servei d'Infraestructura Verda de l'AMB) es va centrar en la presentació de l'**Estratègia Metropolitana d'Infraestructura Verda (EMIV)**, la qual s'emmarca en un territori de **36 municipis** on, tot i ser un territori molt dens on viu la meitat de la població de Catalunya en només un 2% del sòl, el **52% de la superfície metropolitana encara són espais oberts** (naturals o agrícoles), una xifra que arriba al 71% si s'inclou el verd urbà.

L'estratègia posa en valor els **serveis ecosistèmics** (regulació, aprovisionament i culturals) i subratlla que **la protecció de la natura és un negoci rendible** perquè les polítiques ambientals s'han de considerar una inversió estratègica i no una despesa. Es calcula que el **cost socioeconòmic de la inacció** en qüestions climàtiques i ambientals comportaria una reducció de més del **2% del PIB mitjà de la Unió Europea**, mentre que, en contraposició, cada euro invertit en restauració de la natura genera un retorn directe d'entre **8 i 38 euros en beneficis** derivats dels serveis ecosistèmics. Aquesta alta rendibilitat es recolza en dades que estimen els beneficis de la Xarxa Natura 2000 entre 200.000 i 300.000 milions d'euros anuals. També argumenta que molts dels models econòmics actuals deixarien de ser considerats "bons negocis" si es fessin els números complets, ja que prop d'un terç dels subsidis governamentals mundials encara es destinen a incentivar activitats que destrueixen la natura, la qual és la base indispensable per al benestar humà i el desenvolupament social.

Els destinataris clau són les **diferents unitats de l'AMB** (per alinear les polítiques de verd, urbanisme i aigua), els **consorcis** que gestionen espais protegits i els **ajuntaments metropolitans**, als quals s'ofereix una visió supramunicipal per al disseny de les seves estratègies locals. A més, l'estratègia fa públiques les seves prioritats per establir col·laboracions amb altres administracions (DIBA, Generalitat, AGE) i el món acadèmic.

En el procés de redacció, es va realitzar una **sessió de participació** amb **51 tècnics de 28 municipis** que va permetre recollir 150 aportacions sobre reptes (com la pèrdua d'activitat agrària o la fragmentació) i geolocalitzar 130 punts d'interès en el territori. Com a resultat pràctic, l'EMIV preveu la creació de **fitxes de resultats d'acció** per als àmbits territorials prioritaris, les quals detallen la diagnosi, les línies de treball (planificació, execució o gestió) i una **estimació pressupostària** per facilitar que els projectes de naturalització es materialitzin realment.

Presentació del projecte Re-Natura

La ponència d'**Anna Guitart**, cap de Servei d'Infraestructura Verda de la Direcció d'Equipaments i Espais Públics Àrea d'Ecologia Urbana de l'Ajuntament de Mataró, va detallar de forma exhaustiva el projecte Re-Natura, una iniciativa estratègica de naturalització urbana finançada pels fons **NextGenerationEU** a través de la Fundación Biodiversidad. L'objectiu central del projecte és utilitzar la infraestructura verda com a palanca de transformació per **mitigar l'illa de calor**, millorar la qualitat ambiental.

Va estructurar l'explicació en tres tipologies d'actuacions: les de **Tipus A** (estratègia i planificació), que inclouen la redacció d'un nou **Pla Director d'Infraestructura Verda** que ha permès cartografiar i diagnosticar mancances com la fragmentació dels corredors fluvials o la baixa cobertura vegetal en certs barris; les de **Tipus B**, centrades en la implementació directa al territori; i les de **Tipus C**, referents a accions transversals de participació, comunicació i seguiment d'indicadors.

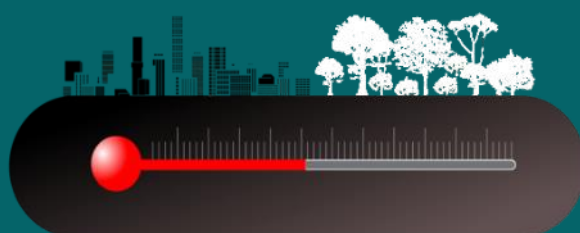
Va destacar sis grans accions de Tipus B d'alta complexitat tècnica. La més rellevant pressupostàriament és la **restauració ecològica de la riera de Sant Simó** (2 M€), on s'ha eliminat vegetació invasora i s'han aplicat solucions per millorar la gestió hídrica i la connectivitat entre la zona urbana i l'agrícola. També es va detallar la recuperació de la **riera d'Argentona**, on s'ha creat una **cuneta verda** per filtrar l'aigua d'escolament contaminada del vial d'entrada a la ciutat, i la transformació del **Parc Central**, basada en la **despavimentació**, la creació de **jardins de pluja** i la millora de la **connectivitat** entre els sectors antic i nou del parc. Una altra acció clau ha estat la naturalització de **29 patis escolars**, convertint-los en **refugis climàtics** mitjançant solucions basades en la natura triades de forma participativa per cada comunitat educativa. Finalment, es va fer referència a la creació de **bosc d'alta biodiversitat** al Parc de la Llàntia i a una prova pilot d'**escocells vius** al barri de Cerdanyola per reforçar la cobertura arbustiva urbana.

Per finalitzar, va concloure la seva intervenció subratllant que l'èxit d'un projecte d'aquesta envergadura requereix una **musculatura tècnica transversal** i una coordinació interdepartamental constant dins l'ajuntament. A més, va valorar el pes de la **participació ciutadana**, amb sessions informatives obertes i l'ús de la **ciència ciutadana** per al seguiment de la biodiversitat, així com la bateria d'indicadors ambientals (com el segrest de CO₂ o el reaprofitament d'aigua de pluja) que permeten mesurar el retorn real de la inversió per al benestar de la ciutadania.

Torn de preguntes

En relació amb l'estratègia de l'AMB, es va consultar a la **Laura Cid** sobre com es gestiona la **coordinació tècnica i pressupostària** en espais que limiten amb diversos municipis o que són compartits, com el parc de Collserola. Cid va explicar que aquesta col·laboració s'articula a través dels **consorcis existents**, programes de finançament de la xarxa i la presentació conjunta amb els ajuntaments a **projectes internacionals de la Unió Europea** per obtenir recursos addicionals. També s'ha clarificat que, per integrar els **plans d'infraestructura verda municipals** en l'estratègia metropolitana, es va fer un treball previ de recopilació d'informació mitjançant formularis enviats als ajuntaments (amb resposta de 28 dels 36 municipis) i reunions específiques per garantir que la visió supramunicipal no perdi de vista les realitats locals.

Pel que fa al projecte **Re-Natura**, les preguntes adreçades a l'**Anna Guitart** han permès detallar tant el procés participatiu com l'estructura del finançament. Es va explicar que, tot i que la sol·licitud de la subvenció va ser una iniciativa tècnica de l'ajuntament, un cop concedida s'ha desplegat un **procés de participació intens** que ha inclòs sessions informatives obertes, recollida d'inquietuds sobre els projectes executius i l'ús de la **ciència ciutadana** per al seguiment d'indicadors de biodiversitat. També es va destacar la **cocreació amb la comunitat educativa**, on cada escola va poder triar, d'entre un catàleg de solucions basades en la natura, quina intervenció s'ajustava millor a les seves necessitats i volien que estiguessin presents al seu pati. Finalment, en l'àmbit econòmic, es va especificar que el pressupost total de **6 milions d'euros** corresponien a **5 milions** provinents de la subvenció de la Fundación Biodiversidad (Fons NextGenerationEU) i **1 milió** d'euros d'aportació directa del pressupost municipal de Mataró.

Amb el suport de:

